

Písenná výpověď na podporu přidělení financí Národní umělecké nadaci

Předloženo Joshem Grobanem, zpěvákem a autorem písní

„Umění = práce“

31. března 2009

Dobré ráno, pane předsedo Dicksi, pane Simpsono a členové podvýboru. Dovolte mi, prosím, nejdřív vyjádřit, jaká je to pro mě čest vypovídat tu dnes před vámi ve prospěch záležitosti, která je pro mě osobně něčím novým. Jmenuji se Josh Groban, jsem zpěvák, hudebník, skladatel a herec.

Jsem tu dnes spolu se svými váženými spolusvědky, abych promluvil o tom, jak umění nejen obohatilo můj život a zajistilo mi živobytí, ale také o tom, jak rozhodnutí učiněná zde, v místnosti jako je tato, financovat Národní uměleckou nadaci, mají přímý účinek na životy těch, jejichž přání není jen věnovat se jejich vášni, ale být také aktivními přispěvateli společnosti. Také věřím, že umění je útočištěm – ne únikem – před každodenními problémy a může dodat naději během těchto traumatických ekonomických časů. Doufám, že můj příběh tuto víru posílí.

Raná umělecká léta

Umění a hudbě vděčím za živobytí. Nejen proto, že jsem schopný si na živobytí vydělávat zpěvem, psaní a hraním, ale také proto, že jsou tu lidé, kteří si cení mé práce a kupují si mé nahrávky a chodí na má vystoupení. Umění je skutečně interaktivní zkušenost, vytvářející bránu, která spojuje ty, kteří chtějí dělat, a ty, kteří z toho mají požitky – vzájemný prospěch pro obě strany. Arts Advocacy Day je pro mě perfektní příležitostí podělit se s vámi o to, jak příběh o síle a moci uměleckého vyjadřování, jež mi umožnily dělat to, co miluji, může být příběhem mnoha jiných s malou pomocí vás, našich lídrů.

Dříve, než se zmíním o silách, povím v první řadě o lásce a oddanosti mých rodičů, kteří jsou tu dnes se mnou. Smysl pro umění byl u nás doma způsobem života. Moji rodiče jsou velmi umělecky založení; můj otec, tímto se velmi omlouvám mému kolegovi, panu Marsalisovi, je vynikající jazzový trumpetista, a moje matka strávila celý svůj život učením a objevováním světa výtvarného umění a designu. Takže jsem nevyrostl v prostředí, kde by do mě tvůrčí vyjadřování bylo tlačeno, ale místo toho se stalo základním kamenem, který obohatil můj vývoj.

V tomto ohledu jsem měl bezpochyby výhodu, byl jsem obklopen pečující rodinou, která umění vnímala jako nutný prvek pro vytvoření všestranné osobnosti. Ale moji rodiče mě nikdy nepostrkovali k tomu, aby se z toho stala moje vášně. Stalo se to mou vášní díky gravitační síle. Něco se ve mně rozsvítilo a já jsem najednou věděl, že se chci umění nějakou formou věnovat. Pro to musíte mít „nadšení“. Rodiče mi zajistili takové prostředí, ve kterém jsem byl povzbuzován při hledání své vášně a s tím jsem do toho šel.

Jako poněkud do sebe uzavřený mladík jsem, metaforicky řečeno, našel svůj hlas, a jak můžete vidět dnes, jak tu před vámi mluvím, tak i doslova. Nešikovnost, která doprovází většinu z nás v době, kdy se formuje charakter, zcela jistě neminula ani mě. Já jsem naštěstí našel svou slovní zásobu ve tvůrčím vyjadřování a to mi otevřelo cestu ke komunikaci, která mi dovolila tříbit si svoje schopnosti. Nicméně, výzvou pro mě byla střední škola. Při svém prvním nájezdu do dospívání jsem se cítil jako outsider, stejně jako mnoho dětí. Ale díky vedení a podpoře rodičů a mimořádných učitelů mi umění dodalo motivaci vytrvat ve studiu.

Středoškolské umělecké vzdělání

Přestože moje první střední škola byla skvělou akademickou institucí, nenabízela moc příležitostí pro tvůrčí vystupování. To mě inspirovalo k založení vlastního divadelního klubu, který se stal u ostatních dětí docela populárním – a asi mě dohnal ke kroku porozhlédnout se po jiném vyučovacím prostředí, kam bych se mohl vměstnat a dostat svou divadelní injekci. Můj umělecký život vzal naprostý obrat k lepšímu díky přijímacím zkouškám a následnému přijetí na Los Angeles County High School for the Arts. Tato škola se specializuje na výuku hudby, divadla, tance, výtvarného umění a filmu. Je to jedna ze dvou losangeleských středních škol, která umožňuje studium žákům z jakékoli oblasti losangeleského okresu. Díky přijetí jsem se konečně dostal na pro mě dobře známé území: umělci, hudebníci, herci a víc, než jen pár dalších „outsiderů“, kteří teď měli společnost, ve které mohli prozkoumávat své talenty a začít si představovat způsob, jakým by převedli své dary do produktivní kariéry. Pro mnoho studentů, kteří třeba přišli z problémových a znevýhodněných rodin, bylo umístění do prostředí, kde umění dává takovou naději a pozitivní růst, novou životní zkušeností. Podle mého názoru umění zachránilo jejich životy.

Během středoškolského studia jsem měl příležitost zažít dalekosáhlý vliv federální agentury, kvůli jejíž podpoře tu dnes jsme. Navštěvoval jsem vysoce ceněný Interlochen Arts Camp, kterému díky vynikající kvalitě uměleckého vzdělávání Národní umělecká nadace často poskytuje finanční prostředky. Kemp sám o sobě je popravdě národním pokladem, kombinuje nevšední způsob vyučování všech uměleckých disciplín ve venkovském a skromném prostředí v severním Michiganu. Schopnost pomoci mi zdokonalit mé hraní a hlasové schopnosti a opravdu začít brát můj talent vážně, to je něco, za co budu vždycky vděčný. Díky schopnosti Národní umělecké agentury rozpoznat vhodné programy vynikajících uměleckých kvalit mohou účastníci kempu jako já neustále nacházet inspiraci.

Co se občas v jakékoli diskusi o umění a zvláště v uměleckém vzdělávání ztrácí, je, že tyto lekce, vyučované prostřednictvím jakéhokoli hnacího motoru, vás pravděpodobněji naučí víc o světě kolem vás a o tom, jak funguje. Učit se na píano není jen o tom být schopný vyprodukovat noty do melodické a harmonické skladby, ze které se stane „Půlnoční sonáta“. Je to o osobní disciplíně, o hodinách cvičení. Jedno mi můžete věřit; neexistuje lepší místo než divadelní produkce – tam si otestujete vlastnosti pokory, pracovní etiky, trpělivosti, hodnoty týmové práce a povinnosti vůči společnému cíli. Stačí se jen podívat na současnou finanční situaci, abychom zjistili, co se stane, když se těmto hodnotám neučí.

Kariéra

Byl jsem vyzbrojen prostředky, abych mohl pokračovat ve svém snu a vybrané profesi. A tady se v mém příběhu objevuje moment, kdy jsem měl trochu nebo hodně štěstí. Ale jak se říká, „štěstí přejí připraveným“. Já jsem právě prošel přípravou. A tady najednou byla příležitost. Začala se objevovat řada neobyčejných událostí. Můj hlasový trenér poslal jednu kazetu držiteli Grammy, producentovi Davidu Fosterovi, který napsal nebo produkoval hity pro méně známé umělce, jakými jsou např. Celine Dion, Barbara Streisand, Chicago a Whitney Houston, a já měl o nějakou dobu později telefon. Jistě, bez

jakéhokoli nátlaku pro sedmnáctiletého člověka, ale David chtěl, abych zazpíval na inauguraci nově zvoleného guvernéra Graye Davise. Od zpěvu v obýváku pro rodinu a přátele jsem odešel v nevhodném smokingu do vládní budovy zpívat pro státem zvoleného funkcionáře a pozvanou honoraci. Pořád jsem tady, takže jsem si asi nevedl tak špatně, a tak jsem jednoho dne dostal od Davida další telefonát.

Tentokrát mě pozval na Grammy, kde jsem měl eventuelně nahradit nádherný, ale strach nahánějící hlas světově uznávaného a obdivovaného tenora Andrey Bocelliho během zkoušky s kýmsi jménem Celine Dion; se stejně hrozivým a slavným hlasem. Mojí první odpovědí bylo bouřlivé „ne“. Znal jsem dobře tu skladbu, neuvěřitelně dojemnou píseň „The Prayer“, ale nebyl jsem si jistý, že jsem dostatečně připravený na vstup do arény. David mě ke zpěvu přemlouval po telefonu a rozhodl, že připravený jsem. Abych byl slušný, řekl, ať zvednu zadek a jedu tam. Na Grammy jsem odjel a zazpíval duet s Celine Dion – která byla tak laskavá a chápe.

Zkouška pro mě byla obrovským zážitkem a já si tehdy myslel, že si domů vezu nádhernou vzpomínku. Ale časem se objevila řada událostí, které se nedají vysvětlit jinak, než jako neuvěřitelné. Vystoupil jsem v show Rosie O'Donnell, která byla v publiku při zkoušce na Grammy. Měl jsem to štěstí získat s Davidovou pomocí kontrakt u přední nahrávací společnosti. Díky účasti v televizním hitu „Ally McBeal“ jsem se zviditelnil a byla to také moje první herecká úloha v národní televizi. Obě epizody způsobily bzukot, který vedl k účasti v pořadu „20/20“, a mé debutové album poskočilo v prodeji a během příštího roku se stalo ze zlatého douplatinovým.

Vracení zpět

Moje kariéra je úžasná a já si vždycky vážím těžce vydřených přestávek, které mi vracejí sílu a já tak mohu pokračovat ve své vášni. Příležitost zpívat pro nově zvoleného prezidenta Obamu, vystoupit ve Vatikánu a seznámit se a pomáhat Nelsonu Mandelovi nejsou jen neuvěřitelnými a pokornými poctami, ale také prvotřídním příkladem toho, že umění nás jako univerzální jazyk spojuje s lidskostí druhých. Díky hudbě jsem mohl stimulovat různé filantropické snahy, jako např. nadaci Josh Groban Foundation, která pomáhá dětem v nouzi se vzděláním, zdravotní péčí a uměním. To nadchlo i mé fanoušky, kterým dlužím poděkování za získávání peněz ve prospěch řady institucí, včetně sirotčince Noemova Archa v jihoafrické Siyawele. Umění prostě nepřestává dávat.

Jedním z vrcholů mé kariéry bylo letos vystoupení na plese vrchního velitele během inaugurace prezidenta Obamy a také příležitost poskytnout útěchu těm mladým hrdinům, kteří se zotavují v nemocnici Waltera Reeda. Byl jsem hluboce dojatý jejich osobními příběhy o tom, jak se cítili, „byli těmi šťastnějšími“, protože kvůli nastraženým výbušným zařízením přišli jen o končetiny a ne o životy. Moc mě potěšilo, že jsem jim mohl dát trochu útěchy a pár chvil útočiště od tvrdé válečné reality. Bez ohledu na to, jak každý z nás válku chápe, nikdo nepochybuje o odvaze a patriotismu našich vojáků. Moje kariéra mi dovolila sloužit mé zemi způsoby, které obyčejně ani nepřijdou na mysl. Umění mi umožňuje využít talent k vyjádření své vášně v důležitých věcech a snahách. Neuvěřitelně mě těší, že mohu dělat to, co miluji a co má význam.

Závěr

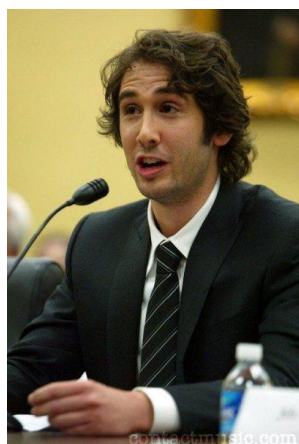
Takže ještě jednou, pokud se zeptáte, proč tohle dělám, odpovím, že je to moje povinnost. Umění ze mě udělalo člověka, kterým jsem dnes. S mnoha svými kolegy, které postihla současná ekonomická situace, je víc než kdy předtím důležité, aby ti z nás, kdo ještě mohou, ostatní živě informovali o tom, že tvůrčí vyjadřování znamená opravdovou práci. Když se představení uzavírají, necítí jejich efekt jen hlavní umělec

a účinkující, ale také umělci v pozadí, pod jevištěm, lidé za scénou, kteří jsou rovněž umělci, protože dávají vyniknout hodnotám produkce, a všichni ostatní od uvaděče po restauraci naproti přes ulici, která je odkázána na lidi, kteří se tam před nebo po představení zastaví.

To je důvod, proč jsem se tu dnes s vámi chtěl podělit o svůj příběh. Je pro mě velkou ctí být dnes tady v našem hlavním městě a uvést zde důvody, proč je umění pro naši společnost životně důležité a rozhodujícím faktorem. Už teď fandím mimořádným snahám výboru, který během posledních dvou let ve finančním rozpočtu na Národní uměleckou nadaci nezapomněl.

Je potřeba mnohem víc k ujištění, že můj příběh je možností pro miliony našich spoluobčanů, ale co je důležitější, že pokračujeme ve financování umění a tím se staráme o svou kulturní duši. Víím, že s vaší pomocí udržíme naděje a sny umělců naživu, a tak budou moci dál sloužit veřejnosti a naší skvělé zemi. Připojuji se k ostatním svým kolegům, kteří tu dnes jsou, a uctivě žádám, aby tento výbor přidělil 200 milionů USD Národní umělecké nadaci.

Děkuji ještě jednou za poctu mít možnost zde dnes vypovídat. Byl bych šťastný, kdybych mohl zodpovědět vaše případné dotazy.

**Written Testimony in Support FY10 Appropriations for the
National Endowment for the Arts**

Submitted by Josh Groban, Singer, Songwriter

House Appropriations Subcommittee on Interior, Environment and Related Agencies

“Arts=Jobs”

March 31, 2009

Good morning Chairman Dicks, Ranking Member Simpson and members of the Subcommittee. Please let me first express what an incredible honor it is to testify before you today on behalf of an issue that has been nothing short of transformative for me personally. My name is Josh Groban. I am a vocalist, musician, composer and actor.

I am here today along with my esteemed fellow witnesses to talk about how the arts have not only enriched my life and provided me a living, but how the decisions made here, in rooms like this to fund the National Endowment for the Arts have a direct impact on the lives of those who wish to not only pursue their passions, but to contribute as productive members of their communities. Also, I believe the arts are a refuge – not an escape – from the troubles of the day and can provide hope during these traumatic economic times. I hope my story reinforces that belief.

Early Years in the Arts

I owe my livelihood to the arts and music. Not only because I’ve been able to sing, write and act for a living, but because there is a market of those who appreciate my work and choose to buy my recordings and attend my performances. The arts are a truly interactive experience that creates a portal that connects those who want to do and those who want to enjoy - to the mutual benefit of both. Arts Advocacy Day is the perfect opportunity for me to share my story about how the power of artistic expression and the forces that enabled me to do what I love, can be the story of many others with a little help from you, our leaders.

First and foremost, when I refer to forces, I am speaking primarily of the love and commitment of my parents who are here with me today. Appreciation of the arts was just a way of life in my household. My parents are very artistic; my father, with all apologies to my fellow witness Mr. Marsalis, is an accomplished jazz trumpeter, and my mother has spent her life teaching and exploring the world of visual art and design. So I did not grow up in environment where creative expression was pressed upon me, but instead was a fundamental building block that enriched my development.

There is no doubt I had an advantage in that regard, being surrounded by a nurturing family who viewed the arts as necessary for making a well-rounded individual. But my

parents never pushed me to make that my passion. It became my passion by gravitational pull. Something in me clicked and I knew I wanted to pursue the arts in some form. You have to have the “bug.” I had been provided with an environment by my parents where my quest to find my passion was encouraged and I went with it.

As a somewhat reserved young adult, I had found my voice, metaphorically and well, as you can see you today, speaking in front of the committee, literally. The awkwardness that accompanies most of us in our formative years certainly did not miss me. Luckily, I found my language in creative expression and that opened up a way of communication that has allowed me to cultivate my talents. Still, high school was a challenge. My first foray into adolescence found me feeling like an outsider like so many kids. Along with the guidance and support of my parents and extraordinary teachers, the arts provided me with a motivation to keep up with my academics.

High School Arts Education

While my first high school was a fine academic institution, there were not many opportunities for creative outlets. This inspired me to create my own school theater club that became quite popular with other kids – and drove me to maybe look for another learning environment where I could fit in and get my theatrical fix. My artistic life took a profound turn for the better upon auditioning and then being accepted to the Los Angeles County High School for the Arts. The school specializes in the training of music, theatre, dance, visual arts, and film. It is one of two public arts high schools in Los Angeles that allows students from any district within Los Angeles County to attend. My acceptance finally deployed me onto familiar terrain: artists, musicians, actors and more than a few other “outsiders” who now had a community to explore their talents and start imagining a way to translate their gifts into productive careers. For many of the students who came from troubled and disadvantaged homes, it was a life-changing experience to be placed in an environment where the arts provided such hope and positive growth. In my opinion, their lives were saved by the arts.

During my high school years I had the opportunity to experience the far reaching influence of the federal agency that my fellow witnesses and I are here to support. I attended the highly-regarded Interlochen Arts Camp, a frequent National Endowment for the Arts grantee for providing excellence in arts education, majoring in musical theater. The camp itself is truly a national treasure, combining exceptional instruction for all the arts disciplines in a rustic and modest setting in northern Michigan. The ability to help hone my acting and vocal skills and to really start taking my talent seriously is something I will always be grateful for. Thanks to the NEA’s ability to identify worthy programs of excellent artistic merit, campers like me are able to keep being inspired.

What is sometimes lost in any discussion of the arts and in particular arts education, is that those lessons learned through whatever medium one chooses to pursue are more likely to teach you more about the world around you and how it works. Learning piano isn’t just about being able to produce notes in a melodic and harmonic structure that becomes “Moonlight Sonata.” It is about the personal discipline that is hours of practice. Trust me on this one; there is no better place than a theatrical production to test the

characteristics of humility, work ethic, patience, the value of teamwork and a commitment to a common goal. We have only our current financial mess to turn to for an examination of what happens when those values are not learned.

Career Path

Armed with the tools to pursue my dream and chosen profession, this is the point in my story where I had a little bit or a lot of luck. But as the saying goes, “luck meets preparation meets opportunity.” I’ve already gone over the preparation. Here is opportunity. A series of remarkable events started to unravel. My vocal coach had sent a tape to Grammy-winning producer and arranger David Foster who has written or produced hit songs for some lesser known artists like Celine Dion, Barbara Streisand, Chicago and Whitney Houston, and out of the blue some time later, I received a call. Sure, no pressure for a 17 year-old, but David had wanted me to sing for then governor-elect Gray Davis’ inauguration. I went from singing in my living room for family and friends to wearing an ill-fitted tuxedo in the state capitol singing for the state’s elected officials and invited dignitaries. I’m still here, so I guess it went okay, and it put me on the other end of another call from David.

This time, he invited me to come to the Grammys and possibly replace the wonderful, but intimidating voice of world-renowned and universally adored tenor Andrea Bocelli during his rehearsal with someone named Celine Dion; an equally intimidating and famous voice. My first answer was a resounding “no.” I knew the piece; an incredibly moving song named “The Prayer” well but was not sure I would be prepared enough to enter that arena yet. David coaxed me into singing the number over the phone and he decided I was ready. To put it politely, he told me to get my butt over there. I went to the famous Grammys stage and sang the duet with Celine -- who couldn’t have been more gracious and supportive.

The rehearsal was a thrill and at the time I thought I was just taking home a great memory. But around that time a string of events occurred that can only be explained as unbelievable. I was booked to appear on Rosie O’Donnell’s show, she had been in the audience for the Grammy rehearsal. I was fortunate to get an exclusive recording contract with a major label with David’s help. My appearances on the hit television show “Ally McBeal” gave me great visibility and it was my first foray into acting on national television. The episodes had created a buzz that led to a “20/20” segment that saw my debut album jump in sales from gold to double-platinum status over the next year.

Giving Back

My career has been nothing short of amazing and I never take for granted the hard-earned breaks that have given me the capacity to keep pursuing my passion. The opportunity to sing for President-Elect Obama, perform at the Vatican, and meet and befriend Nelson Mandela are not only incredible and humbling honors, but prime examples of how the arts are a universal language that connect us to each other’s humanity. I have been able to use my music to fuel philanthropic endeavors such as the Josh Groban Foundation which helps children in need through education, healthcare and the arts. It also has galvanized my fans, to whom I owe another debt of gratitude, to raising money benefitting a number

of institutions, including Noah's Ark children's orphanage in Siyawela, South Africa. The arts just keep giving.

One of the highlights of my career was to perform at the Commander in Chief Ball this year during President Obama's inauguration and also the chance to provide some comfort to those young heroes who are recuperating at Walter Reed Hospital. I was deeply moved by their personal stories of how they felt, "they were the lucky ones" having just lost limbs, and not their lives, to improvised explosive devices. To be able to bring some comfort and a couple of moments of refuge from the harsh realities of war was so gratifying. No matter how one feels about the wars, no one doubts the courage and patriotism of our soldiers. My career has allowed me to serve my country in ways that may not normally spring to mind. The arts enable me to use my talents to express my passion for important causes and endeavors. To be able to do what I love and help make a difference is incredibly gratifying.

Conclusion

So again, when asked "why do this?" the answer is it is my duty. The arts have crafted me into the person I am today. With so many of my colleagues being affected by the economic downturn, it is more important than ever that those of us who are still able to make a living inform others that creative expression means real jobs. As performances close down, the ripple effect is not only felt by the lead performer and the cast, but also the backup performers in the pit, the stage hands who are artists in their own right in bringing the production values to the fore, and everyone else from the ushers to the restaurant across the street who relies on people stopping in before or after a show.

That is why I wanted to share my story with you today. It is a great honor to be here in our nation's capital and make a case for why the arts are so vital to our communities and our bottom line. I applaud the already extraordinary efforts of this committee in providing funding for the NEA in the stimulus bill and the incremental increases in its fiscal year budgets over the last 2 years.

So much more is needed to ensure that my story is a possibility for millions of our fellow Americans, but more importantly, that we continue to fund the arts so that we maintain our cultural soul. With your help, I know we can continue to keep the hopes and dreams of artists alive so that they can continue serving their communities and our great country. I join my other colleagues here today in respectfully requesting that this committee allocate \$200 million to the National Endowment for the Arts.

Thank you again for the honor of testifying this morning. I would be happy to answer any questions you might have.